

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 1. 2019, č. j. 60 A 18/2016 - 24,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 1. 2019, č. j. 60 A 18/2016 - 24, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 5. 2016, č. j. KUOK 44794/2016, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1. 3. 2016, č. j. SMOL/047244/2016/OARMV/DPD/Reg, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v tehdejší znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 2. 12. 2015 v 15:38 hodin na 259. km rychlostní komunikace R35 (nyní D35) ve směru jízdy na obec Mohelnice nerespektoval při řízení motorového vozidla zn. AUDI, RZ X, nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou zvláštním předpisem na 130 km/h; byla mu naměřena rychlost 169 km/h, při zvážení možné odchylky 163 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost o 33 km/h, za což mu byla udělena pokuta ve výši 3500 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou.

[2] Krajský soud žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. K námitce možného prokázání nastavení tempomatu na 150 km/h navrženým výsledkem svědka soud uvedl, že ji žalovaný vypořádal správně, jelikož prokázání nastavení tachometru by nemohlo zvrátit údaje zjištěné kalibrovaným rychloměrem, jelikož současně nevyšla najevo žádná relevantní pochybnost, že by rychloměr v tomto konkrétním případě mohl ukazovat nesprávnou hodnotu, a proto tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou. Ke stejnému závěru dospěl krajský soud i v případě namítané procesní vady; dle žalobce správní orgán vadně „doháněl“ vypořádání chybějící v prvostupňovém rozhodnutí. Tuto tezi krajský soud vyvrátil

s odkazem na zásadu jednotnosti řízení, kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím odvolacího orgánu jeden celek a žalovaný tak byl oprávněn odůvodnění doplnit bez nutnosti prvostupňové rozhodnutí rušit.

[3] Důvodnou naopak krajský soud shledal námitku, v níž žalobce poukazuje na vnitřní nesoulad fotodokumentace; dle názoru žalobce hlavní velkou fotografií nelze bez dalšího spojit s třetí fotografií. Na hlavní fotografii totiž není čitelná registrační značka, zatímco na třetí fotografii čitelná je, tudíž třetí fotografie nemůže být výřezem té první. Tomu krajský soud přisvědčil s tím, že vzhledem ke kvalitě záznamu není z hlavní ani z druhé výřezové fotografie seznatelný byť jediný znak registrační značky vozidla, a proto není možné dovodit jakoukoliv souvislost s třetí fotografií, na níž je registrační značka zcela čitelná. Tento rozpor však správní orgány řádně dle soudu nevypořádaly. Zalovaný argumentoval citací návodu k obsluze měřícího zařízení, dle něhož je záznam o měření s fotografií ukládán v nezměnitelné podobě, avšak odmítl návod k obsluze provést jako důkaz, a odmítl jej založit do spisu. Tím dle krajského soudu zatížil řízení procesní vadou, neboť činil skutková zjištění z listiny, která není součástí spisu, přičemž obsah návodu k použití nelze považovat za skutečnost obecně známou. Současně dle soudu žalovaný citovanou pasáž vyložil nesprávně; v situaci, kdy text hovoří o pořízení jediné fotografie obsahující údaje o měření, nikoli o souboru fotografií, nelze učinit závěr, že do záznamu v daném případě nebylo zasahováno. Pochybnost žalobce, zda je třetí fotografie skutečně výřezem fotografie hlavní, tak nebyla vyvrácena. Dle krajského soudu tak skutkový stav nebyl vlivem nesprávných úvah založených na nezákonném důkazu zjištěn bez důvodných pochybností, a tyto vady mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[4] K námitkám ohledně správnosti měření krajský soud uvedl, že ke zpochybnění výsledků měření nepostačují pouze tvrzení a úvahy žalobce, neboť samy o sobě nemohou nasvědčovat naměřené nesprávné hodnoty. Výpočty a nákresy žalobce pak nepřesahují rovinu vlastního tvrzení a současně zde nejsou žádné okolnosti, které by tato tvrzení mohla prokázat. Krajský soud uvedl, že k měřicímu zařízení použitému i v tomto případě již Nejvyšší správní soud v minulosti konstatoval, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, k uložení snímku by vůbec nedošlo, a tudíž je dle krajského soudu snímek hodnověrný.

[5] Námitkami ohledně výše uložené sankce se krajský soud pro nadbytečnost nezabýval.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel považuje závěr krajského soudu ohledně fotodokumentace, kterým je bez udání jakéhokoliv důvodu zpochybněn důkaz provedený Policií ČR, za nebezpečný precedens. Tvrzením, že výseč na třetí fotografii nelze jakkoli ztotožnit s první fotografií, krajský soud připustil, že by mohlo dojít ze strany Policie ČR ke zmanipulování důkazu. Zároveň krajský soud neuvedl, na základě jakých úvah k takovému závěru dospěl. Dle stěžovatele lze analogicky s posuzováním věrohodnosti důkazu výpovědí policisty na základě zavedené judikatury NSS, kdy obecně nebyl vzhledem k nezaujatosti a služebním povinnostem policistů shledán důvod pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, posuzovat i pravdivost důkazů pořízených Policií ČR. Současně stěžovatel zdůraznil, že doposud nebyla obdobná fotodokumentace žádným soudem nikdy zpochybněna, a z toho důvodu považuje závěr krajského soudu za vybočení z dosavadní praxe.

[7] K názoru krajského soudu, dle něhož nelze jakkoliv ztotožnit výseč fotografie s první fotografií, stěžovatel dále uvádí, že jakákoliv fotodokumentace je souborem jednotlivých fotografií zachycujících nejprve celý objekt, poté polodetail a nakonec detail. Fotodokumentace v projednávaném případě byla pořízena zcela v souladu s těmito metodami používanými

pokračování

v kriminalistice, a nelze ji zpochybnit pouze neznalostí těchto postupů. Závěrem stěžovatel vyjádřil názor, že krajský soud se chybně zabýval pouze fotografií a nehodnotil ji ve vztahu k dalším důkazům a podkladům rozhodnutí. Stěžovatel shledává přímou souvislost mezi první fotografií a následnou výsečí zcela zřejmě prokázanou tím, že po změření rychlosti bylo vozidlo žalobce zastaveno a řidič byl prokazatelně ztotožněn s vozidlem uvedené registrační značky.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[9] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, současně přihlížel k tomu, zda rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Žalobce v průběhu celého řízení namítal, že nemohl naměřené rychlosti dosáhnout, neboť měl po celou dobu zapnutý tempomat, a zejména namítal rozpor mezi fotografiemi na záznamu o přestupku. Ten shledával v tom, že na hlavní fotografii a jejím větším výřezu je na automobilu umístěna pouze bílá podkladová tabulka bez rozeznatelné registrační značky, zatímco na třetí fotografii zaměřené na detail registrační značky již tato čitelná je. Z toho žalobce usuzoval, že není možné první dvě fotografie spojovat se třetí fotografií, jelikož výřez větší fotografie nemůže zachycovat něco, co na větší fotografii zjevně není. Žalobce tedy rozporoval, že by na hlavní fotografii zobrazující též naměřenou rychlost a další parametry bylo zobrazeno jeho vozidlo. Domníval se, že detailní výřez registrační značky jeho vozidla byl do záznamu o přestupku vložen až později, bez zjevné souvislosti, a to buď úmyslně, nebo nedopatřením. Správní orgán prvního stupně k této námitce pouze poznamenal, že na fotografii se nachází vozidlo jediné, a tudíž nemohlo dojít k záměně. Stěžovatel tuto námitku vypořádal v odůvodnění rozhodnutí s odkazem na citaci návodu k obsluze rychloměru, současně odůvodnil na str. 5, resp. 6, proč nebude provádět návod k obsluze jako důkaz, který by měl potvrdit, že byla dodržena policisty pravidla pro používání zařízení RAMER 10 C.

[12] Krajský soud se s otázkou ztotožnění fotografií vypořádal po svém, záznam o přestupku označil za „koláž“ a přiklonil se k názoru žalobce, dle něhož nelze detail registrační značky jakkoliv ztotožnit s hlavní fotografií. Dle krajského soudu tak nebylo možné učinit jednoznačný závěr o tom, že vozidlo zobrazené na hlavní fotografii, která zachycuje též naměřené hodnoty, je fotografií vozidla žalobce.

[13] Nejvyšší správní soud se se závěry krajského soudu neztotožňuje a považuje je částečně za nesprávné a dílem za nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost.

[14] Záznam o přestupku je kompaktním dokumentem, jenž je zpracováván přímo v softwaru měřicího zařízení. Tato skutečnost vyplývá přímo z tohoto dokumentu (č. 1. 4 správního spisu); pod záznamem je přímo uvedeno, v jakém softwaru (program Archiv) byl záznam o přestupku vytvořen a zpracován, a v úvodu je zaznamenáno datum vtištění dokumentu. Fotografie zachycená při měření rychlosti se ukládá do měřicího zařízení v nezměnitelné podobě a záznam o přestupku lze následně vygenerovat a vytisknout pouze přímo z radarového softwaru. Policista záznam může ovlivnit pouze tím, že přímo v tomto programu zhotoví 1-2 výřezy (zvětšeniny) původní fotografie, které se následně stanou součástí záznamu o přestupku. Lze považovat obecně za nespornou skutečnost, že všechny fotografie na záznamu o přestupku jsou jednou a toutéž fotografií. Pokud je na výřezu registrační značka na rozdíl od hlavní fotografie čitelná, lze to vysvětlit tím, že radar je nastaven na rozeznávání poznávacích značek, a ačkoliv na fotce hlavní

zachycující pohled z dálky není poznávací značka viditelná, v přiblížení se již obraz registrační značky ze záznamu v radaru poskládá. Uvedenému koresponduje např. porovnání první a druhé fotografie, kdy je zcela jednoznačné, že se jedná o totéž vozidlo. Krajský soud bez potřebné znalosti postupů policie činil předběžné závěry a nezohlednil výše nastíněný zcela běžný postup policie a standard celistvosti záznamu o přestupku a fakticky připustil, že bylo na fotografii č. 1 změřeno vozidlo bez registrační značky; záznam z provedeného měření založený na č. l. 4 správního spisu v kontextu s ostatními skutečnostmi, které byly v řízení zjištěny a prokázány, takovému závěru však nenasvědčuje.

[15] Krajský soud nezpochybnil zjištěný skutkový stav, co se týče správnosti naměřené rychlosti, stěžovateli však vytkl procesní vady spočívající v tom, že skutková zjištění učinil na základě listiny, která není součástí správního spisu (návod k obsluze), a dále z této listiny učinil závěr, který z něj při jazykovém a logickém výkladu nelze učinit (bod 16). Úvahy, na základě nichž krajský soud k pochybám o totožnosti vozidla žalobce dospěl, shledal Nejvyšší správní soud, jak uvedeno výše, nesprávné.

[16] Nutno podotknout, že v návaznosti na výše uvedené vzápětí však krajský soud současně v bodě 17 konstatuje, že to však neznamená, že by měl žalovaný (stěžovatel) bez dalšího povinnost provádět návod k obsluze k důkazu; tato povinnost mu svědčí pouze v případě, že bude i nadále činit z návodu k obsluze skutková zjištění. Podotkl, že stěžovatel je oprávněn zjišťovat skutkový stav i jinak, zejména vyžádáním si originálu záznamu z měřicího zařízení a provedení přiblížení detailu fotografie č. 1 na příslušné zobrazovací technice v přítomnosti žalobce, popř. výslechem policistů obsluhujících příslušné měřicí zařízení; takto lze dle krajského soudu prokázat, že vozidlo zachycené na fotografii č. 1 je vozidlo žalobce, které bylo měřeno.

[17] Krajský soud na stranu jednu stvrdil správnost provedeného měření, mimo jiné tím, když uvádí, že tvrzení žalobce o tom, že měl ve vozidle zapnutý tempomat na 150 km/hod., nemůže samo o sobě zpochybňovat skutečnosti vyplývající ze shromážděných důkazů, tedy zejm. výsledek měření použitým silničním rychloměrem; konstatoval, že ani výslech svědků by nemohl zvrátit údaje zjištěné kalibrovaným rychloměrem, jelikož současně nevyšla najevo žádná relevantní pochybnost, že by rychloměr v tomto konkrétním případě mohl ukazovat nesprávnou hodnotu; krajský soud nezpochybnil postup při měření rychlosti, konstatoval, že žalobce není odborník na rychlost, jeho výpočty nepřesahují rámec jeho vlastního tvrzení a nejsou zde další okolnosti, které by tato tvrzení byly způsobilé prokázat. Krajský soud tedy připustil, že tvrzení žalobce není schopno vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. K přesnosti měření použitým přístrojem se mimo jiné vyjadřuje s odkazem na judikaturu NSS rovněž v tom smyslu, že nebylo-li by postupováno správně, tedy v souladu s návodem k použití, měřené hodnoty by se vůbec neukázaly (viz bod 19).

[18] Krajský soud ve svých úvahách dospěl k závěru, že pokud nebyla na jedné ze tří fotografií, které jsou zobrazeny na záznamu o přestupku, zjištěná poznávací značka, nelze postavit najisto, že se jedná o vozidlo žalobce, resp., že další fotografie zobrazující poznávací značku jsou původní součástí výstupu z měření. Tímto uvažováním krajský soud fakticky zpochybnil důkaz provedený policisty (resp. jej považuje za nezákonný); záznam z přestupku obsahuje na fotografii zachycené vozidlo, další skutečnosti týkající se měření, platnost a přesnost měření použitého silničního radarového rychloměru RAMER C 10 byla doložena ověřovacím listem 70/15 vydaným autorizovaným metrologickým střediskem ze dne 27. 4. 2015 s platností do 26. 4. 2016.

[19] Krajský soud přitom nepředestřel jakékoli indicie, které by nasvědčovaly zaujatosti policistů či jiné skutečnosti, které by mohly mít vliv na věrohodnost použitého důkazu –

pokračování

záznamu o naměřené rychlosti. Žádné takové indicie neposkytl ani sám žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). Krajský soud tvrzením, že fotografie nelze ztotožnit, fakticky připouští, že by k manipulaci s pořízenými důkazy (dodatečně založení jiné fotografie) mohlo dojít. Již však neuvedl, na základě čeho tak dovozuje. Skutečnost, že by policisté zcela svévolně a účelově prováděli jakési montáže fotografií, shromažďovali pořízené podobné fotografie dle jednotlivých továrních značek automobilů, a poté je svévolně používali v různých řízeních, je pouze ničím nepodloženou a stěží pravděpodobnou spekulací. Krajský soud posuzoval jednotlivé fotografie jednak na základě mylně dovozeného postupu při jejich zpracování a jednak izolovaně, aniž by je v kontextu vyhodnotil ve vztahu k dalším podkladům pro rozhodnutí; zcela pak pominul přímou souvislost mezi fotografií č. 1 a následnou výsečí obsahující zadní část vozidla prokazující zjevně značku - Audi (č. 2) a registrační značkou (č. 3) a skutečností, že po změření rychlosti vozidla bylo toto zastaveno a řidič (žalobce) byl s vozidlem ztotožněn.

[20] Krajskému soudu nelze přisvědčit, že by se žalovaný námitkou žalobce stran jeho pochybností o použité fotografii nezabýval. Souvislost fotografií dostatečně v rozhodnutí o odvolání odůvodnil, uvedl, proč není třeba provádět důkaz návodem k obsluze - kterým mělo být potvrzeno, že byla dodržena policisty pravidla pro používání zařízení RAMER 10 C. Jak již Nejvyšší správní soud poznamenal, krajský soud přitom způsob a správnost měření potvrdil, přičemž, jak sám uvedl, pokud by nebylo provedeno správně, žádná naměřená hodnota by se vůbec neukázala.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zrušovací důvody krajského soudu neobstojí. Podotýká rovněž, že vyslovený závazný právní názor, jímž krajský soud ve zrušujícím rozsudku zavazuje stěžovatele, musí být především srozumitelný. Není zřejmé, k čemu vlastně mají směřovat úkony stěžovatele v dalším řízení za situace, kdy nebyly zpochybněny výsledky měření, přičemž, pokud by bylo postupováno nesprávně (v rozporu s návodem k použití), žádné výsledky by se neobjevily. Přitom však nesprávné měření na stranu druhou krajský soud současně presumuje, pokud zpochybňuje samotný záznam o přestupku. Není zřejmé, co by měly prokázat výslechy policistů, nehledě k tomu, že skutek se stal v roce 2015 a stěží lze předpokládat, že by konkrétní policisté s časovým odstupem byli schopni relevantní informace jiné, než jsou obsaženy v záznamu, podat. Krajský soud na stranu jednu konstatuje závažné procesní pochybení spočívající v tom, že ani ve spise není založen návod k obsluze, přičemž se žalobce k němu nemohl vyjádřit – na stranu druhou uvádí, že není třeba jej jako důkaz provést, zjistí-li se skutkový stav jinak. O zjištěném skutkovém stavu však, jak sám na několika místech krajský soud uvádí, nemá pochyb.

[22] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, konstatoval: „Rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech.“

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu z hlediska zákona neobstojí; dílem je založen na nesprávném posouzení věci (stran celistvosti pořízené fotodokumentace), dílem je nepřezkoumatelný pro vnitřní rozpory (stran zjištěného skutkového stavu a hodnocení důkazů). Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zrušil. V dalším řízení je krajský soud vázán

názorem výše vysloveným; přičemž rovněž přezkoumá rozhodnutí stěžovatele v rozsahu dosud nevyřádaných námitek uplatněných žalobcem stran výše uložené sankce.

[24] V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu